

Ja, socialister borde stödja industripolitik och ett grönt nytt avtal

FÖRBI

JW MASON

Det kapitalistiska systemet kan vara turbulent, orättvist och asocialt. Men det finns ingen "järnlag" för kapitalet som står i vägen för ett program för ekonomisk planering för klimatets skull.

För några dagar sedan skrev Dylan Riley ett inlägg på *New Left Reviews Sidecar*- blogg som väckte ett rasande svar på vänsterekonomins twitter. Jag håller i stort sett med kritiken från Alex Williams , Nathan Tankus , Doug Henwood och andra. Men jag vill försöka klargöra de större insatserna i denna debatt.

Rileys inlägg utgår från förslaget att Silicon Valley Banks misslyckande återspeglar en större kris av överkapacitet och brist på investeringsmöjligheter. SVB, skriver han,

hade parkerat en stor mängd av sina inlåning i lågavkastande – men förment säkra – statsstödda värdepapper och lågränteobligationer. . . . Banken var överväldigad av den massiva tillväxten av inlåning från dess teknikkunder - och varken den eller de kunde hitta något värt att investera i. . . . SVB-kollapsen är en vacker, nästan paradigmatiske demonstration av den samtida kapitalismens grundläggande strukturella problem: ett hyperkonkurrenskraftigt system, igensatt av överkapacitet och besparingar, utan uppenbara utlopp för att suga upp dem.

Detta är en elegant inramning, men den stöter på ett problem omedelbart, som involverar den tvetydiga innebörden av "investera". Insättarna i SVB var inte riskkapitalister, utan de företag som de hade andelar i. Anledningen till att SVB hade så stora inlåning var inte för att finans inte kunde hitta lönsamma försäljningsställen ens i teknikvärlden, utan just för att de hade gjort det. Det faktum att SVB:s tillgångar bestod av statsobligationer snarare än lån till sina insättare återspeglar förskjutningen av företagsfinansiering, särskilt inom teknik, bort från banker mot specialiserade riskkapitalfonder - en

intressant utveckling, förvisso, men en som inte säger oss något om den totala populationen av företag som letar efter finansiering.

Att lura bakom Rileys formulering här verkar vara en grov version av varupengeteori, där pengar antingen är ute i världen och är användbara eller lämnas inaktiva på banken. Men pengar i den verkliga världen är alltid i form av banksättningar - det är vad pengar *är* - oavsett hur aktivt de cirkulerar.

En grön ny återvändsgränd?

För att vara rättvis är Silicon Valley Bank bara kroken här. Det verkliga argumentet för inlägget – det som provocerade fram en sådan reaktion – är att den pågående krisen med överkapacitet innebär att program av typen Green New Deal för offentliga investeringar i avkarbonisering är en självförstörande återvändsgränd. "Tänk dig", skriver Riley,

att Bidenomics i sin mest ambitiösa form var framgångsrika. Vad exakt skulle detta betyda? Framförallt skulle det leda till att industriell kapacitet på plats inom både chiptillverkning och grön teknik. Men den processen skulle utvecklas i ett globalt sammanhang där alla andra kapitalistiska makter kraftfullt försökte göra mer eller mindre samma sak. Konsekvensen av denna samtidiga industrialiseringssträvan skulle bli en massiv förvärring av problemen med överkapacitet i världsskala, vilket skulle sätta skarp press på avkastningen av samma privata kapital som "trängdes in" av "marknadsskapande" industrialiseringspolitik.

Det finns ett antal distinkta argument i, eller åtminstone i närheten av, Rileys inlägg. Vi kan naturligtvis diskutera det specifika innehållet i lagen om inflationsreduktion (IRA). Var hamnar det på Daniela Gabors spektrum från "de-risk" till "den stora gröna staten"? Det finns en större politisk fråga om i vilken utsträckning aktivister och intellektuella på vänstern bör fästa sig vid program som genomförs av etablerade politiska aktörer genom staten, i motsats till folkrörelser utanför den. Och så är det den specifika frågan om överkapacitet – är det rimligt att tro att en ökning av investeringar via offentliga utgifter bara kommer att minska möjligheterna till lönsam ackumulering på andra håll?

Jag är inte osympatisk mot de två första av dessa argument, även om jag inte håller med dem i just det här fallet.

Enligt min åsikt klarar IRA-modellen två nyckeltest: de offentliga pengarna går till produktiva företag, inte till innehavare av finansiella tillgångar; och det finns en positiv inriktning av utgifterna mot specifika aktiviteter. För mig är det en viktig skillnad mellan "för varje ny solpanel du installerar med facklig arbetskraft får du x dollar i subventioner" och "om du har en obligation som passar dessa breda kriterier beskattas räntan med en lägre skattesats" – även om båda på en tillräckligt hög abstraktionsnivå innebär subventionering av privat kapital. Men det finns mycket utrymme för debatt här om hur man

beskriver specifika åtgärder och var man ska dra gränsen; en annan läsning av dess bestämmelser kan troligen sätta IRA på andra sidan av det.

På samma sätt är det viktigt att komma ihåg att att vinna någon specifik lagstiftning inte betyder att du kontrollerar staten - det finns en verklig fara i att föreställa oss "i rummet där det händer" när vi i verkligheten är väldigt långt ifrån det. När Riley skriver att "ingen socialist borde förespråka en 'industripolitik' av något slag, och inte heller ha någon lastbil med självförstörande New Deals," håller jag uppenbarligen inte med. Men om du skrev en parallell mening om den amerikanska militärens humanitära verksamhet i olika delar av världen, skulle jag hålla med helhjärtat. Under årens lopp har jag haft många meningsskiljaktigheter med människor med i stort sett likartade politiska åtaganden, som trodde att det *här* intervention var värd att stödja. Vad mig beträffar, när statens instrument är marinsoldater och kryssningsmissiler, är det enda möjliga engagemanget från vänstern protest och obstruktion.

Krig skiljer sig från industripolitik. Men man kan tänka sig ett argument i dessa banor som vore värt att ta på allvar. Om du ville skriva en starkare kritik av Green New Deal från vänstern, kan du betona de snäva kopplingarna mellan industripolitik och nationalism, och den skrämmande anti-Kina-retoriken som är en allestädes närvarande del av fallen för offentliga investeringar.

Här vill jag dock prata om det specifikt ekonomiska argumentet, om överproduktion.

Överproduktion och överkapacitet

Rileys inlägg bygger på ett långvarigt argument bland skribenter för *New Left Review*, att den grundläggande utmaningen för den samtida kapitalismen är överproduktion eller överkapacitet. I den här historien berodde slutet på efterkrigstidens guldålder på slutet på USA:s dominans i världshandeln. Från och med 1970-talet gav stabila oligopol inom tillverkning vika för hård konkurrens då producenter från ett ökande antal länder konkurrerade om en begränsad marknad. Eftersom tillverkningen är så beroende av långlivade, specialiserade kapitalvaror, är producenterna ovilliga att sluta även inför fallande priser, vilket ger upphov till kroniskt försvagade vinster och överkapacitet, och en vändning till finansiell predation – vad Robert Brenner kallar neofeodalism – som ett alternativ för investeringar. Även när vinsterna återhämtar sig, finns det lite incitament att lägga till för att ackumulera nya produktionsmedel,

Den mest inflytelserika versionen av denna berättelse är förmodligen Brenners boklång *New Left Review*-artikel från 1998. Det är helt klart övertygande på någon nivå – många verkar tro något liknande. Den bygger på en lång tradition av teorier om överproduktion och destruktiv konkurrens, som åtminstone går tillbaka till John Hobsons, Vladimir Lenins och Rosa Luxemburgs underkonsumtionsteorier på ena sidan och å andra sidan den första generationen av USA:s ekonomiprofession. , format av de patologiska effekterna av konkurrens mellan järnvägar. Richard Ely, grundare av American Economics Association, beskrev problemet tydligt: "Närhelst principen om att öka avkastningen fungerar med någon hög grad av

intensitet, kan konkurrens aldrig reglera privata affärer på ett tillfredsställande sätt." Hans samtida Arthur Hadley beskrev destruktiv konkurrens i kapitalintensiva industrier på ungefär samma sätt som Brenner: till priser

långt under den punkt där det lönar sig att göra sina egna affärer, lönar det sig att stjäla affärer från en annan man. Inflödet av nytt kapital kommer att upphöra; men kampen kommer att fortsätta, antingen tills den gamla investeringen och maskineriet är utslitna, eller tills en pool av något slag ordnas.

(Citaten är från Michael Perelmans utmärkta *The End of Economics* .)

Det finns en viktig sanning i tanken att i en värld av långlivade specialiserade kapitalvaror och konstanta eller fallande marginalkostnader, finns det ingen tendens för marknadspriser att spegla produktionskostnaderna. För mycket konkurrens, och företag kommer att sälja till priser som inte tar igen sina fasta kostnader och driver varandra till konkurs. För lite konkurrens, och företagen kommer att få tillbaka sina fulla kostnader och lite till, samtidigt som de begränsar socialt nyttig produktion. Ingen marknadsprocess säkerställer att konkurrensen hamnar på Guldlocksnivån i mitten.

Men även om det här problemet är verkligt, är det något väldigt konstigt med hur Riley använder det som ett argument mot Green New Deal. Snarare än en berättelse om konkurrens, talar han – efter Brenner – som om det fanns en fast mängd efterfrågan där ute som producenterna måste konkurrera om. I en värld av överproduktion, säger han, kommer alla offentliga investeringar bara att skapa mer överkapacitet, vilket driver ner vinster och ackumulering någon annanstans.

På ett lustigt sätt är detta den exakta spegelbilden av finansministeriets syn på 1930-talet – som sa att varje ökning av offentlig sysselsättning bara skulle innebära en lika stor minskning av privat sysselsättning – eller av dess moderna efterföljare som Jason Furmans syn på och Lawrence Summers. Furman-Summers linje är att världen har bara en viss mängd produktionskapacitet; alla offentliga utgifter över den nivån kommer bara att resultera i inflation, eller annars tränger ut privata investeringar. Brenner-Riley-linjen är att världen bara har en viss efterfrågan, både generellt och specifikt för kolreducerande teknik. Försök att producera mer än så, så får du bara överkapacitet och sjunkande vinster. Båda sidor är överens om att ekonomin är som ett badkar – Försök att överfylla det så rinner överskottet bara över sidorna. Skillnaden är att för första sidan är efterfrågan vattnet och produktionskapaciteten är badkaret, medan för den andra är det tvärtom.

Riley åberopar Oskar Langes 1930-talsdiskussioner om valsocialism till stöd för hans påstående att "halva åtgärder är själv motsägande absurditeter" - vilket i hög grad inkluderar allt "skräp om New Deals." Men situationen för socialistiska regeringar på 1930-talet var helt annorlunda. Deras problem var att varje seriös diskussion om nationalisering skulle skrämja kapital och avskräcka investeringar, skicka ekonomin in i en djupare nedgång och döma socialisternas utsikter att utöka sina initiala valvinster. Detta innebar att förstatligandet måste genomföras på en gång eller inte alls – vilket i praktiken naturligtvis innebar det senare. (Det finns en bra diskussion om detta i Przeworskis *Paper Stones*.) Keynesiansk finanspolitik var just det som erbjöd vägen ur denna fälla, genom att tillåta en expansion av

den offentliga sektorn på villkor som överensstämmer med fortsatt privat ackumulation. Riley förkastar här exakt lösningen på problemet som Lange identifierade.

Men det finns ett djupare problem med Riley-Brenner-visionen. I Jim Crotty's recension av Brenners långa artikel hävdar han att Brenner, som svar på vad han såg som ett överdrivet fokus på konflikt mellan arbetskraft och kapital i berättelserna om slutet på efterkrigstidens högkonjunktur, skapade en lika ensidig historia som uteslutande fokuserade på interkapitalistiska konkurrens. Jag tror att detta kommer till sakens kärna.

Låt oss ta ett steg tillbaka.

Naturen hos systembegränsningar

Utvecklingen av en kapitalistisk ekonomi är en komplex process, som kan gå fel på många punkter. Produktion i ökad skala kräver utbyggnad av de fysiska och organisatoriska produktionsmedlen, med vilka tekniska och materiella krav det än medför. Ytterligare arbetskraft måste anlitas och övervakas. Nya råvaror måste införskaffas och själva tillverkningsprocessen måste genomföras i ökad skala. De resulterande produkterna måste säljas till ett pris som täcker produktionskostnaden – med andra ord måste det finnas tillräcklig efterfrågan. Det resulterande överskottet måste kanaliseras tillbaka till investeringar.

Allt detta måste ske utan alltför stora förändringar i relativa priser, och i synnerhet utan politiskt destabiliserande förändringar i löner eller inkomstfördelning. Återinvesteringsstadiet sker normalt via det finansiella systemet; de löpande betalningsåtagandena som detta genererar måste konsekvent uppfyllas. Och allt måste ske utan att skapa ohållbara gränsöverskridande betalningsflöden eller åtaganden.

Alla dessa steg måste ske synkroniserat, inom ett brett spektrum av sektorer och företag. Ett företag som expanderar produktionen måste vara säkra på att marknaden för sina produkter också växer, liksom tillgången på de insatsvaror som den använder, finansieringen den är beroende av och arbetskraften den utnyttjar. Ett avbrott i någon av dessa kommer att stoppa hela processen. När tillväxten är stadig och inkrementell kan detta mestadels tas för givet, men inte vid snabbare eller kvalitativa förändringar, som vid industrialisering.

Detta problem insågs tydligt av tidigare utvecklingsekonomer. Det är tanken bakom modellerna med "två-gap" och "tre-gap" av Hollis Chenery och hans skola, den "big push" av Paul Rosenstein-Rodan, eller Alexander Gerschenkrons berömda essä om sen industrialisering. Allt måste gå framåt tillsammans. Industrialiseringen kräver inte bara fabriker, utan hamnar, järnvägar, vatten, elektricitet, skolor. Alla dessa beror på de andra. Du behöver besparingar (eller åtminstone kredit) *och* du behöver efterfrågan *och* du behöver arbetskraft *och* du behöver utländsk valuta.

Samtidigt är ett väsentligt kännetecken för det kapitalistiska produktionssättet att de olika stegen var och en involverar olika beslutsfattare, som endast agerar med ett öga på sin egen monetära avkastning. Ur varje beslutsfattares synvinkel ser alla de andras val ut som fasta, objektiva begränsningar. (Med tanke på vikten av specialiserade långlivade kapitalvaror, så gör deras egna tidigare beslut också.) Ur en viss producents synvinkel är frågan om det finns tillräcklig efterfrågan för att motivera ytterligare produktion ett objektivt faktum. För producenterna tillsammans är det deras beslut som bestämmer nivån på efterfrågan i lika hög grad som – i själva verket samtidigt med – nivån på den nuvarande produktionen. Men för varje enskilt är det en given, en yttre begränsning.

Problemet uppstår när vi, när vi tänker på systemet som helhet, behandlar något som destruktiv konkurrens inte som vad det är – ett samordningsproblem – utan ur den enskilda producentens perspektiv, som en objektivt given begränsning, som om det bara fanns så mycket. kräva att gå runt. Mainstreamen gör naturligtvis samma typ av fel när de behandlar systemets produktionskapacitet som före och oberoende av den faktiska aktivitetsnivån. (Detta är poängen med Arjun Jayadevs och min senaste artikel om utbudsbegränsningar.) Det faktum att när en del av systemet går framåt snabbare stöter den på friktion från delar som släpar efter sätter verkliga gränser för expansionstakten – både utbud och efterfrågan begränsningar är verkliga - men vi bör inte behandla dem som absoluta eller externt givna.

Ju snabbare och mer långtgående förändringarna i produktionen, desto svårare är det för ett decentraliserat marknadssystem att upprätthålla koherens, och desto mer nödvändig medveten, mer eller mindre centraliserad samordning blir. Detta var en av de viktigaste lärdomarna av den ekonomiska mobiliseringen för andra världskriget och är en kritisk faktor för avkarbonisering . Planering är allestädes närvarande i den verkliga kapitalismen, och snabbare omvandlingar av aktivitet kräver planering på en högre nivå.

Slå igenom

Samtidigt bör vi inte underskatta kapaciteten hos vårt system av anarkistisk produktion för vinst att så småningom bryta igenom de barriärer det möter – något Karl Marx förstod bättre än någon annan. Det är därför det har blivit det världsomfattande system det är. En uthållig efterfrågan kommer i sig att kalla fram den nya arbetskraft och förbättrade produktionstekniker som krävs för att möta den. Omvänt, även om Says lag kanske inte håller på kort sikt, eller som en fråga om logik, är det mycket så att förbättringar i produktionen skapar nya marknader och utökar efterfrågan kvalitativt såväl som kvantitativt.

Överproduktion och överkapacitet är inga nya fenomen. De har varit ett återkommande inslag i de stora kriser som kapitalistiska ekonomier har upplevt under de senaste tvåhundra åren. Här är Jules Michelets vackra samtida beskrivning av 1842 års kommersiella kris i Frankrike:

Bomullsbruken var vid sista flämtningen och kvävdes ihjäl. Lagren var fyllda, och det blev ingen försäljning. Den skräckslagna tillverkaren vågade varken arbeta eller sluta arbeta med de där förtärande maskinerna. Ändå läggs inte ocker upp, så han arbetade på halvtid, och överflödet blev värre. Priserna sjönk, men förgäves; de fortsatte att falla tills bomullstyget stod på sex sous.

Vi får aldrig glömma eländet och kaoset av kriser som denna. Men vi bör inte heller glömma hur den här historien slutar. Det är *inte* "och sedan så småningom stängdes tillräckligt många bruk och saker gick tillbaka till hur de var innan." Inte alls.

Michelet fortsätter:

Sedan hände något helt oväntat. Orden sex sous väckte folket. Miljontals köpare – fattiga människor som aldrig hade köpt något – började röra på sig. Sedan såg vi vilken enorm och mäktig konsument människorna är när de är förlovade. Lagren tömdes på ett ögonblick. Maskinerna började arbeta rasande igen och skorstenar började ryka. Det var en revolution i Frankrike, föga uppmärksamman men en stor revolution ändå. Det var en revolution i renlighet och utsmyckning av de fattigas hem; underkläder, sängkläder, bordslinne och fönstergardiner användes nu av hela klasser som inte hade använt dem sedan världens begynnelse.

En öppenhet för möjligheten av denna typ av transformationsförändring är vad som i grunden saknas från både Summers-Furmans och Brenner-Rileys synpunkter. Detta är inte ett system i homeostas, som om det störs återgår till sin gamla position. Det är ett system som går från en instabil jämvikt till en annan. Och detta är väldigt relevant, tror jag, för avkarbonisering.

För inte så länge sedan var det konventionell visdom att solcellsenergi aldrig skulle bli mer än en nischkraftkälla - användbar när du inte kan ansluta till nätet, men alldeles för dyr för att någonsin kunna användas i allmän skala. Och se nu - solel stod för nästan hälften av den nya elproduktionen som installerades förra året. Det finns ett nästan oändligt utrymme för ytterligare tillväxt inom förnybar energi, eftersom mer av ekonomin är elektrifierad. Det faktum att Silicon Valley Bank höll ett gäng statsobligationer betyder inte att området för produktiva investeringar har uttömts.

Den enorma tillväxten av förnybar energi under den senaste generationen skulle inte ha skett utan offentliga subventioner och regleringar. Samtidigt har det mesta av själva arbetet utförts av anställda i privata, vinstsökande verksamheter. Riley har helt rätt i att ingen ska räkna med privata investeringar i utbildning eller i omsorgsarbete. Att förklara varför dessa aktiviteter är kritiskt beroende av autonomi och den inneboende motivationen hos de arbetare som utför dem, och därför i sig är olämpliga för vinstdrivande företag, är något vi måste fortsätta göra. (Detsamma gäller många offentliga funktioner som har överlåtits till entreprenörer.) Men det finns många andra områden där det fortfarande är möjligt att utnyttja vinstintresset för att möta mänskliga behov.

(Jag säger inte, för att vara tydlig, något abstrakt om marknadernas dygder eller vinstsyfte. Jag skulle vilja eliminera dem successivt från mänskligt liv. Jag påstår helt enkelt det faktum att mitt hus byggdes upp av

en privatperson byggare, för vinst, och ändå håller taket ute regnet.)

Det finns gott om utrymme för att kritisera det specifika innehållet i IRA och annan klimatlagstiftning, och de strategiska valen av de grupper som stöder dem. (Även om det krävs lite ödmjukhet med det sistnämnda.) Men vi måste kategoriskt förkasta tanken att det finns några hårda begränsningar så att alla program för att öka privata utgifter för avkarbonisering kommer att avbrytas genom en minskning av utgifterna någon annanstans.

De verkliga utmaningarna

Summan av kardemumman, både för politiken och ekonomin, är att vi måste motstå att tänka i termer av en förändring på ett område medan allt annat förblir detsamma. "Ceteris paribus" kan vara ett användbart analytiskt verktyg, men det är i grunden otillämpligt på historiska processer där en förändring skapar trycket och möjligheten för en annan.

Ja, givet den befintliga produktiva tekniken, givet befintliga marknader, kan ett lands stöd för förnybar energi konkurrera med ett annats. Men dessa saker är inte givna. Stordriftsfördelar finns både på industrins nivå och på företaget; tekniska framsteg på ett ställe spiller snabbt över på andra. Eftersom, säg, väte blir praktiskt för storskalig energilagring, kommer det att bli praktiskt att producera grön energi i områden där det inte är idag. Detta är så långt man kan komma från Brenner-paradigmet om en nollsummekonkurrens om aktier på en fast marknad.

Det verkliga problemet för Green New Deal och ett bredare industripolitiskt program är inte brist på material eller marknader. Det är dubbelt. För det första krävs en kapacitet för offentlig planering som saknas idag, i USA och på andra håll. Industripolitik innebär att bygga upp och legitimeras statens direkta roll i ett bredare verksamhetsområde – en utmaning när den största befintliga formen av direkt offentlig försörjning, de offentliga skolorna, är under våldsamma attacker från högern. För det andra, i den mån som en rusning av offentliga och privata utgifter leder till en varaktig boom, kommer det att skapa djupa utmaningar för ett system som är vant att hantera fördelningskonflikter genom arbetslöshet. Vi har fått en känsla av hur den politiska reaktionen på full sysselsättning kan se ut från den senaste inflationsdiskursen, med dess rädsla för "brist på arbetskraft". Det är rimligt att för närvarande svara att det är dumt att oro sig för en löne-prisspiral medan arbetskraften är så svag. Men vad händer när förlossningen blir starkare?

Det här är verkliga utmaningar. Men vi ska inte se dem som argument mot detta program, bara som markörer för var nästa konflikter sannolikt kommer att vara. Så är det alltid. "Gradualism kan inte fungera", förklarar Riley, men all politik är inkrementell. Socialismen är bara en färdriktning. Även om de "befallande höjderna av ekonomin" kunde "gripas på en gång" - Rileys ganska ambitiösa alternativ till Green New Deal - skulle det bara vara ett steg mot nästa kamp.

Ett program för att mobilisera den befintliga borgerliga staten för att driva privata utgifter i riktning mot att möta mänskliga behov, och behovet av en beboelig planet i synnerhet, möter många hinder – det är sant. Vilka framgångar vänstern än har haft under Joe Bidens administration har varit begränsade och äventyrade. Några av de viktigaste, som utbyggnaden av arbetslöshets- och familjebidragen, har redan rullats tillbaka – det är också sant.

Men detsamma kan sägas om alla de socialistiska programmen från det förflutna. Vi måste bara fortsätta, med ena ögat på den långa färdriktningen och det andra på nuets oförutsedda händelser. Det enda vi med säkerhet kan säga om framtiden är att det inte har hänt ännu. Om vi fortsätter kommer vi att se saker som inte har setts sedan världens begynnelse.

BIDRAGSGIVARE

J. W. Mason är docent i ekonomi vid John Jay College, City University of New York och stipendiat vid Roosevelt Institute. Han bloggar på *The Slack Wire*.

SPARAD I

Förenta staterna

Ekonomi / Miljö

Socialism / kapitalism / Green New Deal